

tyske Socialdemokratis Støtte, at den enkelte danske Rigsdagsmand, der siden 1864 repræsenterede Sønderjylland paa den tyske Rigsdag, har kunnet opnaa Fremme for de Spørgsmaal, han har rettet til den tyske Regering snart i Anledning af Sprogreskriptet, snart i Anledning af Udvisningen, snart i Anledning af den voldsomme Forfølgelse, som de tyske konservative Embedsmænd, støttede af den tyske konservative Regering, have sat i Scene. Jeg skal her minde om, hvorledes i 1896, da Gustav Johannsen i den tyske Rigsdag ønskede at stille en Forespørgsel . . .

Formanden: Jeg maa vedblivende anmode det ærede Medlem om at holde sig noget nærmere til den foreliggende Sag.

Sabroe: Det forekommer mig, at mine Bemærkninger ligge nær ved Sagen, og de øvrige Talere i denne Debat have ogsaa beskæftiget sig med disse Ting. Det er netop Udtalelser af den ærede Ordfører for Regeringspartiet, der give mig Anledning til disse Betragtninger.

Formanden: Det var ikke indgaaende Betragtninger om udenlandske Forhold, den ærede Ordfører fremførte angaaende dette Spørgsmaal.

Sabroe: Jeg skal da blot i Tilslutning til de Tanker, jeg her har udtrykt, sige, at vi have ingen Grund til at nære nogen som helst Tillid til den Overklasse, der hidtil har ført an i den almindelige militaristiske Agitation her hjemme. Den Maade, hvorpaa vi ere blevne førte i dette Land, giver os ikke nogen Grund eller Forpligtelse til at nære nogen som helst Tillid til de Mænd og Kredse, som have ført an i denne Agitation, tværtimod.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Sabroe: Det er jeg ikke.

Formanden: Jeg skal da afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4⁵.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Sabroe: Krigen i 1864 blev i dobbelt Forstand en Ulykke for vort Folk. Efter det Nederlag, som vi led, og som vi maatte lide, meldte Revanchetanken sig, og den meldte sig umiddelbart efter, at vi var blevne slagne. Her inde i Rigsdagen var der, da Fredspræliminæerne forelaa, en Stemning for at genoptage Krigen, selv om man fra de Folks Side, som ønskede det, maatte indrømme, at der ikke var nogen som helst Udsigt til, at Danmark overhovedet kunde vinde noget ved en Fortsættelse af Krigen. Senere arbejdede Revanchetanken sig frem i de samme Kredse, som i sin Tid havde tilskyndet til Krigen, og Grundlaget for denne Agitation var selvfølgelig, at vi skulde ruste os saa stærkt som muligt for at erobre det tabte tilbage. Hvis ikke vore ledende Statsmænd, de, der før 1864 førte det danske Folk, havde ledet os ind i Krigen, vilde vi utvivlsomt ikke have faaet den stærke Forsvarsbevægelse, som efter 1864 til ind i 70erne og 80erne gik sin Gang gennem Landet.

Jeg synes, der kan være Grund til at sige til de Herrer af Højre, — der er enkelte af dem, der have haft Ordet, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) og det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) —, at de have i alt Fald ikke megen Ret til at tale med om dette Spørgsmaal, efter at de ved deres Parti have været med til at voldtage Forfatningen, at bruge ubevilgede Penge. Det gælder om en stor Del af de Herrer, som sidde her til højre i Salen, at de have paa Trods af Folket tiltaget sig Retten til at bestemme, hvorledes det militære Værn skulde være. Men de have heller ikke saa megen Adkomst til at tale med, naar det drejer sig om de nationale Spørgsmaal, fordi en af Grundene til vor Lemlæstelse i 1864 og den Ulykke, som vederfaredes en Del af vort Folk, skyldtes dette, at de, der den Gang regerede os, og — som det meget træffende blev sagt af det ærede Medlem fra Esbjerg — for hvilke en stor Del af Højre nu staa som direkte Repræsentanter, ikke tog de skyldige nationale Hensyn til den Del af den danske Stats Befolkning, som ikke talte Dansk, og som ikke var danske. Det er saare tvivlsomt, om vi vilde være komne ind i denne Ulykke